

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE · ANY 2007 · NÚM: 14

Òrgan d'expressió
de l'entorn de la
paràlisi cerebral

DIPÒSIT LEGAL: B-5288/03

ENTREVISTA 4X3 SOBRE

FEDERACIÓ ECOM
APPS
FORO DE VIDA INDEPENDENTE

LA LLEI DE LA DEPENDÈNCIA

Seminaris de terapia
ocupacional al centre pilot

2007 any europeu de la igualtat d'oportunitats

ÍNDEX

- 2 *Lluís Torras* In-Dependencia 4 Entrevista 4 x 3 sobre la Llei de la Dependència
6 Treballar és integrar 7 Historia de una relación 8 2º Congreso de Vida Independiente
9 *Carlota Cendoya* Teràpies complementàries el la paràlisis cerebral 12 *La Redacció* Entre la LISMI i la LIONDAU
13 Seminaris de Terapia ocupacional al Centre Pilot 14 *David Utanda* Campionat Espanya Boccia 2007
14 Festa fi de curs Aspace Esports 17 *Manolo Martínez* La PC y la capacidad de obrar son compatibles
18 *Cuéntame* Tríptic del Centre Pilot

EDITORIAL

NO COMMENT

L'any 2007 ha estat l'any europeu de l'igualtat d'oportunitats per tots.

La unió europea intenta a través d'això concienciar a tothom del dret que significa un tracte igualitari, i dels beneficis de la diversitat tant a nivell social com dels individus.

És una pena que pràcticament no s'hagi fet ressó d'aquesta celebració en els medis de comunicació convencionals, i que per trobar referències concretes dels actes que s'han fet, de com poder participar, etc... hagis de buscar en llocs molt concrets i on la informació queda molt limitada a un perfil de públic específic que sovint ja està informat de tot el que es fa al seu voltant.

Si volem un tracte igualitari, és de justícia que la informació arribi a tothom a través dels medis convencionals.

Un dels objectius era que tothom conegués que els europeus tenim dret a un tracte igualitari i a una vida sense discriminació malgrat el genere de la persona, l'origen ètnic, la religió, l'orientació sexual, la discapacitat i l'edat. Doncs bé, es pot dir que aquest objectiu no s'ha aconseguit perquè en realitat, generalment, les persones no s'han assebentat de que aquest era L'ANY EUROPEU DE L'IGUALTAT D'OPORTUNITATS PER TOTS.

STAFF

Direcció: Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José L. Hurtado, Matafaluga, Verònica Pamiés, Xavi de la Fuente, Manolo Martínez, Mercè Serra, Antonio Paredes i Chema Martín.

Suport tècnic: José Manuel Aguilar.

Disseny: Jordi Jiménez

Maquetació: La Redacció

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ferrer, Luis Blanco, Àngel Izquierdo, Carlota Cendoya, Lluís Torra, Jose María Dueso, APPS, Federació Ecom, Foro de vida independiente, Departament de Teràpia Ocupacional, David Utanda, Patricia i Arantxa d'esports, Marta Cuenca.

In-dependència

Tant soroll al presentar la nova Llei de Dependència ha tingut resposta política i social a l'alçada. Afecta tants col·lectius que resulta agosarat presentar-la com la gallina dels ous d'or.

El debat se centra en mancances que hi troba cada col·lectiu des de la seva realitat i trobo a faltar la visió global que aporti solucions i no pedaços.

Preocupen la previsible incapacitat de l'administració en suportar-ne el desplegament, el cofinançament, els barems, l'exclusió dels dependents lleus i d'inclusió de dependents i discapacitats junts. L'oposició política vaticina, també, problemes d'homogeneïtat en l'aplicació a les comunitats autònomes per la capacitat d'interpretació que la llei els hi permet.

Tots tenen part de raó. La realitat es que la llei té punts febles -s'ha fet massa a corre cuita- però la sensatesa diu que caldrà esforçar-se en millorar-la i en aplicar-la igual a Berga que a Bobadilla.

M'ha sorprès el poc debat sobre el calendari d'aplicació. Deu ser que els que els beneficiaris del 2013 encara no han reaccionat de l'ensurt.

El que no tinc clar és que sigui incoherent una llei que englobi tots els dependents. Pot ser un model viable si diserneix qui és qui en barems i prestacions. Les persones grans dependents ho són perquè son discapacitades i, tenint molt clar que no totes les discapacitats es poden tractar amb un mateix patró, la llei ens proposa un pas que, si es fa bé, ajudarà a simplificar les coses.

Queda molta feina a fer i caldrà escoltar totes les parts si volem que les persones dependents arribin a gaudir d'independència.

Lluís Torra

Amb el suport d'ASPACE LLAR

La revista és una eina de comunicació del nostre entorn, hi pot participar qualsevol persona. Aspace llar respecta totes les opinions encara que no pressuposin la nostra línia d'opinió.

Fundació "la Caixa"

HUMMM....

Todavía recuerdo el día que acudí a la entrevista con el rector del seminario diocesano. Era el día clave tras muchos años de súplicas, insistencias y peticiones de una respuesta acerca de la llamada de Dios, la vocación sacerdotal, y el hecho de tener una distrofia muscular: una enfermedad degenerativa frente al deseo de ser cura; ni más ni menos.

Tras varias entrevistas en años anteriores, sorteando los requisitos físicos que establece el Derecho Canónico para ejercer el sacerdocio, conseguí hacerme oír y que el Arzobispado de Valencia accediese a escuchar de mi boca los sentimientos que yo llamaba vocación sacerdotal, con el fin de dar un veredicto acerca de si podía entrar en el seminario con el fin de estudiar teología y ordenarme cura seis años más tarde.

Elogiaron mi espiritualidad al tiempo que la pisotearon. Me detengo ahora a pensar en la respuesta final transmitida por el rector del seminario a petición del Señor Arzobispo: "tú eres una persona con discapacidad; y por tanto, eres alguien que necesita ayuda y que no puede ayudar a los demás." Esta fue la respuesta que

obtuve. Y en definitiva, esta es la respuesta que, el máximo responsable de la Iglesia en Valencia, dio.

De repente, descubrí que, una institución que defiende la integración, la caridad y el amor al prójimo por encima de su condición o situación como persona, rechazaba a alguien que, según ellos, no es capaz de hacer nada por los demás. En ese momento, sentí miedo, pena, vergüenza y en definitiva, tristeza. Me pregunté dónde había quedado la capacidad de escucha, de acompañamiento moral, de diálogo con el prójimo, de orientación religiosa que yo tenía. Y vi que estaba en el suelo, tras la sombra de mi silla de ruedas. Allí donde aquel cura no podía verla porque sus ojos por un mundo mejor se lo estaba ocultando.

De repente me encontré entre las paredes de una entidad que me veía con lástima; alguien con quien desahogar su conciencia con sus actos sociales, como el pobre de la esquina al que nadie invitaría a su casa a comer un plato caliente. Y me pregunté si todo esto era fruto meramente del desconocimiento, o de la ignorancia de aquellos que, viéndonos en una silla de ruedas, brota de su mente un primera palabra, que suele ser "pobrecito....". sentí pena de todos aquellos que

creen que no poder caminar significa no poder sentir, ni comunicar, ni comprender. Y por supuesto, sentí pena de todos aquellos que piensan que necesitan sus piernas para ser mejores personas, o llegar más lejos.

Recuerdo uno de esos días en los que me pregunto qué haría si, de repente, un día volviese a caminar. Y muchas veces me sorprende a mí mismo pensando en que podría ser cura. Y me doy cuenta que lo único que habría cambiado en mí, es que vería la vida desde 40 cm. más de altura... pero yo sería siendo el mismo, con las mismas capacidades de estar al lado de mis semejantes, transmitiéndoles el testimonio de Cristo.

Afortunadamente, todavía quedan sacerdotes que saben leer en el corazón de las personas y hacer bien su "trabajo"; y también quedan personas con discapacidad dispuestas a demostrar que la iglesia está equivocada y que, a pesar de no caminar, no ver o no oír, somos capaces de hacer que la persona que tengamos al lado no se sienta sola...

JOSE MARIA DUESO

c/ Entença, 165
08029 Barcelona
tel. 93 490 26 29
fax. 93 490 75 73
www.gracare.com

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARALÍSIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

ENTREVISTA 4x4 SOBRE LA LLEI DE LA DEPENDÈNCIA

APPS (Federació catalana propersones amb retard mental)

Quina força té la teva entitat, dins del panorama polític i social a l'hora de reivindicar els drets del teu col·lectiu?

La Federació APPS agrupa a 260 entitats d'arreu de Catalunya que treballen en pro de les persones amb disCAPACITAT intel·lectual. És la entitat de segon grau referent del sector a Catalunya. Des del 1975 que va ser creada estem treballant per la millora de la qualitat de vida de les persones amb disCAPACITAT intel·lectual i les seves famílies i es reconeguda per part dels poders públics pels serveis que hem estat prestant al llarg d'aquests anys.

També formem part de 2 entitats més a nivell català, el COCARMI (Comitè Català de Representants de Minusvàlids) i la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya que són interlocutors reconeguts davant l'Administració i que ens permeten fer més pressió i ressò de les nostres problemàtiques i propostes de solucions al respecte. A nivell de l'Estat formem part de FEAPS.

Que milloraries de la Llei de Dependència?

El fet que el beneficiari hagi de cofinançar el servei a que té dret i la ponderació de la puntuació en el sistema de valoració de tal manera que es tingui més en compte la capacitat de la presa de decisions per declarar una persona en situació de dependència.

Quina creus que és la millor manera de reivindicar activament els drets i llibertats de les persones amb disCAPACITAT?

La millor manera és associar-se entre aquelles persones i familiars que pateixen una mateixa situació i mantenir contacte i cooperació amb altres entitats, integrant-se en xarxa i formar part d'entitats de segon i tercer grau que tenen més possibilitats de pressió davant l'Administració.

Que seria per tu viure dignament?

Tenir les mateixes dificultats/facilitats que una persona plenament capacitada, o sigui, fer efectiva la igualtat entre tots els ciutadans i ciutadanes independentment de la seva condició, per fer efectiva aquesta igualtat i accés a una vida digna, és necessari rebre els suports que permetin el desenvolupament de les activitats de la vida diària, incloent altres temes com són l'accés a la feina, a l'habitatge, a la cultura,etc..

APPS

FEDERACIÓ ECOM

Quina força té la teva entitat, dins del programa polític i social a l'hora de reivindicar els drets del teu col·lectiu?

La Federació ECOM és una federació d'associacions de persones amb discapacitat física. Actualment tenim 154 entitats federades, de les que 118 estan ubicades a Catalunya. Des de la Federació ECOM sempre hem entès que la unió fa la força i que la Federació ECOM és la suma d'esforços, energies de les diferents entitats membres. Com a representant d'aquestes més de 150 associacions, i de les persones que les integren, considerem que la Federació ECOM té un paper important i clau en la pressió i reivindicació dels drets del nostre col·lectiu.

La missió de la Federació ECOM és promoure una major inclusió social i qualitat de vida de les persones amb discapacitat, la lluita contra tot tipus de discriminació, la defensa de l'exercici dels seus drets, i la millora en la cobertura i qualitat de serveis i prestacions que requereix el nostre col·lectiu.

Què milloraries de la Llei de Dependència?

Des de la Federació ECOM entenem que la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència és un pas positiu i important, però no suficient. Estem en contra del concepte de "copagament" de l'usuari com a model de l'Estat del Benestar.

Ens sembla un error que la prestació econòmica per assistent personal només sigui per grans dependents (Nivell III).

Defensem que hauria de ser una prestació per a qualsevol nivell de dependència.

Cal poder desenvolupar els suports i recursos necessaris per promoure l'autonomia de les persones en situació de dependència.

Cal pressionar per tal que a través del desplegament d'aquesta Llei i la Llei de Serveis Socials aconseguim tots aquells canvis que facin falta per poder cobrir les necessitats reals del col·lectiu. Cal que aprofitem l'oportunitat del moment per defensar i avançar en els drets de les persones amb discapacitat i exigir un desplegament reglamentari que faci possible la vida independent i l'autodeterminació de les persones amb discapacitat física.

Quina creus que és la millor manera de reivindicar activament els drets i llibertats de les persones amb discapacitat?

Des de la Federació ECOM creiem en el poder de les persones amb discapacitat, les seves famílies i les associacions per canviar les coses. Pensem que estem en un moment important i clau i que cal fer un esforç per mobilitzar el nostre col·lectiu i recuperar l'actitud reivindicativa del sector, per tal d'exigir els drets de les persones amb discapacitat.

Pensem que s'ha d'encoratjar les persones per tal que sol·licitin la valoració de la dependència, ja que d'aquesta manera quedarà constància quins aspectes no estan coberts. Si no hi ha sol·licituds, la lectura que en farà l'Administració és que no hi ha necessitats no cobertes. També cal fer un esforç per recollir totes les incidències i qüestions que no queden resoltes i en les que és necessari avançar.

Entre tots hem d'aconseguir que definitivament els serveis socials es configurin en la quarta pota de l'Estat del Benestar, equiparable a la Sanitat i l'Educació. Pensem que cal fer una esforç de difusió perquè la societat en general entengui que aquesta Llei i tot el que es desprenGUI d'ella és quelcom que afecta a TOTHOM!!!

Què seria per tu viure dignament?

" Poder disposar dels recursos necessaris per cobrir les necessitats reals de la persona amb discapacitat.

" Que els recursos es flexibilitzin i s'adaptin a la persona amb discapacitat i no a l'inrevés.

" Que la persona amb discapacitat tingui el dret a escollir. Dret a l'autodeterminació i a la vida independent.

FEDERACIÓ ECOM

FORUM DE VIDA INDEPENDIENTE

Quina força té la teva entitat, dins del programa polític i social a l'hora de reivindicar els drets del teu col·lectiu?

FVI/OVI- el FVI esta fent des de fa un temps un treball de difusió de la filosofia independent que ha arribat als polítics del nostre país i també a la societat en general. El dret a la vida independent comença a ser reconegut en el programa polític i social. Penso doncs que en aquest moment l'entitat del FVI i OV té prou força per reivindicar els drets de les PDF i per canviar la mentalitat dels polítics i ciutadans.

Que milloraries de la Llei de Dependència?

El seu principi. Hauria de ser una llei que es basa en el principi de la vida independent (la PDF controla i dirigeix la seva vida) i no en la dependència (la vida de la PDF es controlada i dirigida per altres)

Quina creus que es la millor manera de reivindicar activament els drets i llibertats de les persones amb discapacitat?

Segons el moment, la situació i els drets que es reivindiquen hi poden haver diferents maneres d'acció.

Publicació de cartes, contactes amb polítics, debats i informació, presència o manifestació davant d'institucions de l'administració.... i sobretot la unió i participació de les PDF.

Que seria per tu viure dignament?

Poder controlar i dirigir la meva vida, tenir el dret a escollir i els recursos suficients per poder viure d'aquesta manera, és a dir, independent

FVI

ORGANIGRAF

Papereria • Mobiliari Oficina • Complements Informàtica

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

Generalitat de Catalunya

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

A L'ESTIMADA ELENA

A l'estimada Elena

L'Elena Botella va morir el passat divendres 23 de novembre a l'edat de 53 anys. Era cap d'Estudis de l'Escola de Fisioteràpia de la Universitat Ramon Llull, però mai es va voler desvincular d'ASPACE, on portava treballant més de trenta anys com a fisioterapeuta i psicòloga. Va aportar tot el seu saber perquè les persones amb paràlisi cerebral i les seves famílies tinguessin una qualitat de vida digna. Va lluitar activament perquè l'esport formés part de la seva vida diària i fos una eina per a la seva inclusió social. Va escriure el llibre de **L'esport i la Paràlisi Cerebral**, referent i manual d'intervenció per a tots els professionals dedicats a l'esport adaptat.

La seva filla la definia com a una persona amiga dels seus amics, forta, valenta, càlida, sensible i que, per sobre de tot, estimava la llibertat.

Nosaltres afegiríem que l'Elena va ser una gran professional amb una capacitat de treball i generositat sense límits.

En el seu enterrament, ella va saber aglutinar a generacions de fisioterapeutes, companys de feina i amics que li varem rendir homenatge.

Encara que sembli un tòpic, és una autèntica veritat, **SEMPRE SERAS EN EL NOSTRE COR,**

T'estimem.

TREBALLAR ÉS INTEGRAR

Hola Germans i Germanes de Connexió ASPACE, us escric aquestes línies per explicar-vos la meva experiència d'uns 10 anys treballant.

Treballo en un Centre Especial de Treball (els treballadors han de tenir el Certificat Oficial de Disminució, si bé els que el dirigeixen i coordinen no cal que el tinquin).

Aquesta experiència laboral està sent molt positiva, ja que afavoreix l'autoestima personal i la relació social dins l'entorn en que actualment està enfocada la societat real en què vivim.

El fet de treballar en un CET no és cap demèrit, ja que fomenta una sèrie de valors diversos que són de signe positiu com per exemple: El treball en equip. Si s'ajunten les qualitats i potentialitats de diferents persones poden arribar a complementar-se.

És com un puzzle: un conjunt de peces individuals, per separat no fan res, però tanmateix unides per un punt formen un sol dibuix: LA INTEGRACIÓ SOCIAL.

També fomenta els Valors de la solidaritat, el respecte...: Cal acceptar que no sempre un sol pot fer totes les tasques que li manen i que per tant amb l'ajut dels altres companys de feina pot fer-ho cada dia millor, i d'aquesta manera ser productius, com a qualsevol altre tipus d'empresa.

Aprofitant aquesta oportunitat vull dir que encara hi ha coses per millorar.

Com per exemple, el nom que han triat oficialment per aquest tipus d'empresa: "Centre Especial de Treball, sincerament a mi no m'agrada, pot crear confusions, com passa amb d'altres noms triats de forma oficial dins el nostre propi col·lectiu. I a més perquè s'entesten a fer-nos "especials".

D'altra banda també una altra cosa que cal millorar amb el temps, és el fet d'anar apropiant les Categories Professionals dels CET amb les d'altres empreses, ja que el punt d'exigència i la competitivitat existent és molt alt (de fet moltes empreses encarreguen les feines a CETs perquè davant la mateixa qualitat de servei que qualsevol empresa els resulta més econòmic). Al cap i a la fi ens demanen les mateixes coses: fer-ho bé el més ràpid possible, ser productius.

Ara en l'actualitat, aquestes Categories Professionals no estan equiparades entre aquests 2 tipus d'empresa: Per les Mateixes tasques hi ha diferents sous entre nosaltres i una empresa ordinària. Esperem que amb el temps això millori i vagi cap a la normalitat global.

Bé espero que aquestes ratlles us siguin d'utilitat i us hagin agradat, fins a una altra ocasió.

UN PROBLEMA PER TOTS

Fa molt temps que tots, absolutament tota la societat ens passem el dia mirant-nos el melic, i remirant-lo.

Per una banda la societat en general, tret d'alguna persona suprasensible feta d'una pasta especial, ens mirem constantment el melic, és aquella posició egocèntrica i consumista que ja fa alguna dècada s'ha instal·lat en el nostre "ser" de cada dia, de forma que tot allò que no ens afecta directament no existeix. Ens rellisca tota causa aliena al nostre entorn, i els problemes de qualsevol col·lectiu de la "nostra" societat.

Per altre banda, el nostre col·lectiu, també acabem mirant-nos massa el melic, queixant-nos de les injustícies, criticant la societat, demanant integració i pot ser no posant tot el nostre esforç en això...

Decididament el problemes dels altres no ens importen gens, veure la situació d'altres països, d'altres persones per la tele, o els problemes més propers com el trasbals de la Renfe, els preus dels pisos... com a molt ens fan meditar una mica.

Ens ve al cap una excepció, grata excepció, on tota la gent es va mobilitzar davant una causa, van ser les manifestacions massives a tot l'estat contra els atemptats de 11m.

Hi ha altres causes on hauríem d'estar més units en temes d'interès comuns. Ara mateix, hi hauria un tema que ja fa temps que està a les portades dels diaris i que ens afecta a tots. És un problema de tots: el medi ambient, el canvi climàtic.

Creiem que poc a poc el nivell de conscienciació respecte aquest tema va augmentant, sobretot degut a les consta'nсies que ens arriben pels diaris, i perquè són notícies negatives. No prenem consciència de res, sinó estem al fons del precipici. La veritat és que des de la revista volem aportar el nostre granet de sorra i promoure el que molta gent ja fa, un COMPORTAMENT SOSTENIBLE.

La situació del medi ambient no és gens favorable, està en perill l'equilibri natural, principalment degut a l'actitud de les persones que mai han

tingut en compte les conseqüències de la contaminació, i que han agafat recursos sense límits de forma que molts recursos naturals s'estan esgotant i tenen els seus dies comptats.

Els polítics han de fer la seva feina en aquest aspecte, esperem que no sigui massa tard, si no ho és ja. I nosaltres, les persones en general hem de tenir un comportament respectuós amb el medi, reciclar, utilitzar transport públic, fer servir energies renovables o no malgastar les energies convencionals ni l'aigua ... un comportament sostenible.

Estaria bé que tots deixéssim de mirar-nos el melic una mica, i ens esforçéssim en aquest sentit, serà un benefici per a tots plegats, persones, animals, natura... i si més no egocèntricament també ens interessa si volem mantenir aquesta societat del benestar.

LA REDACCIÓ

HISTORIA DE UNA RELACIÓN

Hace tres años que empecé a salir con una persona. La relación funcionaba bien, entre nosotros dos. Pasando un tiempo prudencial decidí comunicarlo en casa, pero cual fue mi sorpresa cuando recibí el rechazo a esa relación por parte de mi familia, alguno se preguntará cual fue el motivo de ese rechazo, pues el motivo fue que esa persona va en silla de ruedas y que necesita unas pequeñas ayudas en su vida diaria, y ante esa situación era imposible (según mis padres) que pudiéramos realizar nuestra propia vida juntos. Entiendo que bajo esas circunstancias quizás es mas difícil pero creo que en ningún caso debe utilizarse la palabra "imposible".

Al principio no lo entendí, solo era ese el motivo, no habían llegado a conocer a la persona solo habían visto la discapacidad, pensé en ese momento que era

cuestión de paciencia, que con el tiempo la conocerían seguramente su forma de ver la situación cambiaría. Intenté por todos los medios el acercamiento de esa persona a mi casa, cada vez que proponía que viniese a casa recibía una tajante respuesta de NO, vamos que no querían saber nada, y claro está, en multitud de ocasiones me han dicho que deje esta relación porque no ven futuro, no ven o ¿no quieren verlo?.

Mientras eso ocurría en mi casa, mi relación con su familia era todo lo contrario, aceptación desde el primer día, siempre tuve la puertas de su casa abiertas de par en par. Pero eso que para mí era positivo porque me encontraba muy bien en su entorno, se contrarrestaba con la situación de mi casa, me sentía raro, recibía unas cosas, confianza, aprecio, amistad, etc... de su familia que yo no podía ofrecerle.

Esa sensación se agudiza más si cabe cuando veo que primos, amigos que pueden venir a mi casa con sus respectivas parejas y son recibidos bien por mis padres, no estoy diciendo que me moleste que mis padres reciban bien a mis familiares y amistades, pero sí cuando observo que yo no puedo... Que no puedo plantear que vayamos a pasar un fin de semana con mi familia por que es "imposible", según ellos claro, me duele, de alguna manera mis padres me han traicionado moralmente. Es duro pero es así y cuesta de aceptar.

2º CONGRESO DE VIDA INDEPENDIENTE

Los días 3 y 4 de Mayo pasado y dentro del Año Europeo Por La Igualdad De Oportunidades, la Red Europea de Vida Independiente (ENIL), en Alicante celebró el Segundo Congreso de Vida Independiente, al que yo fui como participante.

Se reunieron alrededor de un centenar de asistentes: expertos en Vida Independiente, políticos y personas de movimientos sociales procedentes de diferentes países europeos: España, Suecia, Hungría, Bélgica, Bulgaria, Irlanda, Noruega, Reino Unido, Alemania. Se trató de una gran oportunidad para debatir estrategias para lograr la igualdad de oportunidades en Europa para las personas con discapacidad, el intercambio de experiencias sobre la manera de introducir los principios de Vida Independiente en nuestros países, entre otras cuestiones importantes.

El término "vida independiente" no hace referencia a las capacidades funcionales, no significa "hacer todo sin ninguna ayuda humana externa". En términos generales se emplea para indicar que las personas con diversidad funcional (discapacidad) tienen control sobre sus vidas,

pueden acceder a las mismas oportunidades y enfrentarse a las mismas elecciones en la vida diaria, de la misma manera que las personas sin diversidad funcional tienen estos hechos garantizados. Las personas funcionalmente diversas tienen derecho a pensar y hablar por sí mismas sin la interferencia de otros.

Por eso, la vida independiente es fundamental para toda persona en general y más para las personas con discapacidad física/diversidad funcional y personas mayores (Tercera edad). Es importante sentirse protagonista y dueño de sus quehaceres y no delegar éstos en otros, aunque, sea necesario tener un Asistente Personal que le ayude a realizarse como individuo.

La ley de la dependencia puede ayudar a que se realicen algunas de las cosas por

las que luchamos, sin embargo, cuando se hizo la Ley sólo cubría las necesidades de la tercera edad y los legisladores, por presión social de nuestro colectivo, de personas con discapacidad física/diversidad funcional, a través del Cermi y otras organizaciones, accedieron a ampliar el marco legal, atendiendo nuestras necesidades.

Hay que decir lo que ya todos sabemos, que en países como Suecia, Holanda, Bélgica o el Reino Unido están muy avanzados en diferentes temas (como mentalidad, financiación, vida activa, ocio y tiempo libre, accesibilidad, ...), donde tienen mejores herramientas para alcanzar la igualdad de oportunidades.

Esperemos que con la Ley de Dependencia u otras se avance lo necesario para equiparnos con nuestros homólogos del norte de Europa en los temas que nos ocupan, y que logremos vivir lo más acorde con nuestros ideales de vida.

JOSÉ Mª MARTÍN SÁNCHEZ

POR QUE LA SOCIEDAD NO DA UN TRATO IGUALITARIO A LAS PERSONAS DISCAPACITADAS.

Para comenzar mi exposición nada mejor que hacerlo con una frase de mi serie de TV favorita "La Biblia dice no juzguéis y no seréis juzgados, si mirásemos más allá de las limitaciones de aquellos que llamamos débiles, quizás descubriríamos un asombroso poder escondido en su interior."¹

Cuando se habla de este tema uno se da cuenta de que realmente la sociedad es injusta e hipócrita con las personas discapacitadas, por que por un lado se nos exige que estemos mejor preparados en todos los

aspectos que los "normales" para después no darnos la oportunidad de demostrarlo, si os fijáis he escrito "normales" entre comillas ¿Por qué?, que es ser "normal" es que acaso los discapacitados no tienen sangre?, no tiene sentimientos?, no tiene hambre?, no comen?, no tienen afán de superación? y en definitiva no tienen todo lo que las demás personas los discapacitados?

La respuesta a estas preguntas es un rotundo si, entonces donde está el problema, la respuesta a mi modo de ver es la clave para entender por que sucede este trato desigual, y es que cuando ciertos medios de

comunicación hacen mofa de la gente discapacitada esta perjudicando la imagen delante de la sociedad presentándonos de forma desvirtuada, entre eso y que la gran masa social y la gente en particular piensa, como a mi no me afecta no me preocupa.

La gente no es capaz de ponerse en el lugar de las persona discapacitadas precisamente por esa forma de pensar y es que todavía no existe una conciencia global para ver las cosas de otra manera, claro, como va ha haberla, si la mayoría cree que la globalización es perjudicial para la humanidad y se manifiestan contra ella como si se

tratar de la peste, pero desconocen la realidad o no quieren hacerse eco de ella, por que les es más cómodo pensar de forma individual que colectiva y eso suele ser el error más común, la prueba de todo esto que digo la tenemos en los nacionalismos separatistas, cuando toda Europa y los distintos países del mundo aboga por la unión entre ellos, a los separatistas todo lo contrario por la separación y los problemas identitarios son su única prioridad y no los problemas sociales aunque eso si, se jactan de ser partidos que luchan por resolver los problemas sociales. Aunque penséis que esto que estoy diciendo no tiene nada que ver con el problema, la realidad es que si tiene que ver puesto que influye y mucho a nivel social y acaba en el individuo y en su vida cotidiana aunque no lo creáis, por el simple hecho de que pierden el tiempo en desarrollar ideas que nos afectan de forma directa y están lejos de las preocupaciones inmediatas de la gente y sobretodo de los temas que a los discapacitados nos preocupan.

Volviendo a lo que realmente nos atañe, diría que también existe una parte de miedo por desconocimiento de las discapacidades y contra ello que podemos hacer? Para el lector asiduo a la revista y que haya leído mis últimos artículos ya conocerá la respuesta y para el que no lo sea, le diré que para luchar contra este miedo y hacerle frente la mejor forma es conocer comprender y divulgar las diferentes discapacidades para no crear dudas, y poder sembrar en la sociedad el conocimiento, la comprensión y esa conciencia global para que esta no se convierta en compasión por que entonces no conseguiríamos nada positivo, todo el mundo sabe que ese trato igualitario es muy difícil que se consiga, pero por lo menos aunque no lo consigamos intentemos que sea un poco más igualitario y con más oportunidades de integrarnos en esa sociedad que tan poco nos conoce y que al parecer tan poco le importamos y dejémonos de separatismos y problemas identitarios banales que no conducen a ninguna parte, puesto que la

unión y solo la unión hace la fuerza y no la división, ya que ninguna sociedad dividida a podido avanzar al ser débil por su división y fácilmente manipulable. Para finalizar este artículo nada mejor que hacerlo con la frase final del episodio al que hago referencia al inicio de este artículo “La humanidad pone a los fuertes, a los mejor dotados físicamente, a los genios en el pedestal, si tratáramos a los menos afortunados como iguales veríamos como ellos también pueden ser héroes.

1.Mas allá del límite segunda temporada episodio 35 titulado “En otro mundo” título original “From within”

Xavi De la Fuente

Teràpies complementàries en Paràlisi Cerebral

La Confederació Espanyola de Federacions i Associacions d'atenció a les Persones amb Paràlisi Cerebral va celebrar els dies 18 i 19 d'octubre a Madrid, unes jornades tècniques sota el nom de **“Teràpies complementaries en paràlisi cerebral”**. Es va fer un repàs a alguns dels tractaments complementaris més actuals per el nostre col. Lectiu, com son la musicoteràpia, les teràpies aquàtiques i les teràpies amb animals (gats, gossos i cavalls).

ASPACE Barcelona va donar l'oportunitat d'assistir a aquestes jornades a 6 professionals de diferents serveis (Escola, CTO Poble Nou, ASPACE-ESPORTS i Dr.Cruz). Cadascú des de el nostre àmbit d'actuació, varem constatar la corrent i necessitat actual que hi ha d'explotació i diversificació en el plantejament de l'atenció a les persones amb PC.

Aquesta diversificació podria respondre a 3 fets principalment:

Una vegada queden cobertes les necessitats històricament “fonamentals” d'atenció a la persona discapacitada (psicologia, fisioteràpia, logopèdia....), comencen a sorgir altres necessitats i motivacions.

La constant necessitat de potenciar alternatives més integrals d'atenció i que en alguns casos podrien substituir les històricament “fonamentals”.

La continua dinàmica de les Associacions per aconseguir el màxim nivell d'integració i normalització del col·lectiu

Respecte al sector de l'activitat física i en clau de “teràpies motrius”, observem que es fa necessari la redefinició d'un marc conceptual que ens permetrà evolucionar en el treball d'aquestes noves formes. Però, per sobre de tot, avançar en l' objectiu que sempre a guiat a ASPACE ESPORTS, **apropar l'activitat física al nostre col·lectiu** i aconseguir que sigui per tots un.....

“Camí d'obertura a la vida”.

CARLOTA CENDOYA

**Diputació
Barcelona**
àrea
de benestar
social

Suggerències del butlletí

PLAÇA EUROPA- UN PASSEIG

Passar una tarda, donant un passeig, anant de compres..... en un entorn nou, adaptat, bastant cèntric... podria ser un bon pla. Entre la plaça Cerdà i L'IKEA. Es tracta d'un nou espai, de caràcter urbà que seria una mostra de la millor arquitectura contemporània. Envoltat d'hotels de disseny, al costat de la fira de Barcelona, de L'IKEA, del Centre Comercial Gran Via II, podem tenir un munt de motius per passar una bona estona.

"Pestanyes" de la plaça europa

UN PASTIS

No hi ha dubte que la cuina Catalana esta de moda a nivell mundial, cada cop els nostres restaurants tenen mes estrelles "Michelin". Doncs bé, en el camp de la pastisseria també fa temps que marquem tendències.

A Barcelona hi ha un pastissers que s'ha fet un forat en l'elit mundial d'aquest art que es la pastisseria. Un d'ells és l'Oriol Balaguer. Aprofitem per suggerir-vos una delicatesen d'aquest pastisser que acumula grans premis com millor pastisser millor llibre del mon, millor web Gastronòmica d'Espanya. Es tracta d'un pastis "EL PARADIGMA DEL CHOCOLATE" 8 textures de xocolata, és inviolable, de veritat bonissim, cal provar-lo. Aquest pastis va rebre el millor premi : Millor postre del mon 2001.

TELEFÉRICO DE MONTJUIC

Durante el mes de mayo se inauguró el nuevo teleférico de Montjuic. La novedad más importante a parte de la renovación de las estaciones, el diseño y de los grandes ventanales panorámicos de las cabinas, es que son accesibles para usuarios en silla de ruedas.

El precio es lo peor... de turista.

1er TROFEO INTERNACIONAL DE SLALOM Y 2on TROFEO PRE- VENT DE ATLETISMO

Animeu-vos, si voleu gaudir d'una bona jornada esportiva entre compres de Nadal... podeu anar al 1er Trofeu Internacional de Slalom y 2on Trofeu Prevent d' Atletisme. Organitzat por la Federació Catalana de d'esports de Paralítics Cerebrals, tindrà lloc a Barcelona del 14 al 16 de desembre de 2007.

Per cert, que en aquesta reunió esportiva hi participaran esportistes de l'equip d'aspasec esports.

ARQUITECTURA Y GESTIÓN
PROYECTOS • REFORMAS • LEGALIZACIONES

notícies d'interès

Si us assabenteu d'alguna notícia que ens podria interessar a tots ja sabeu que la podeu enviar al nostra e-mail: connexio@aspacet.cat.org

IVA reduit

Volem fer-nos ressò d'una notícia que pot ser interessant per a tots.

Si no ho sabieu, els vehicles per persones amb mobilitat reduïda (cotxes, cadires de rodes elèctriques), paguen d'acord amb la llei 6/2006 el 4% de l'import de l'IVA, tant en reparacions com en adquisicions de vehicles, en el cas de l'adquisició de vehicles es necessari que l'agència tributaria doni el vist i plau.

Presentan en Aragón "sillas todoterreno" para que discapacitados paseen por el monte

Este servicio, que se ofrecerá de manera gratuita previa

reserva, se enmarca en los trabajos de mejora de accesibilidad puestos en marcha por el Departamento de Medio Ambiente del Gobierno de Aragón, que incluye una línea de subvenciones para el área de influencia del parque con el objetivo de reducir las barreras arquitectónicas en establecimientos hoteleros y adaptar las habitaciones a personas con discapacidad.

2.000 personas del Baix y L'H ya se benefician de la Ley de Dependencia

El 87% de los pacientes atendidos son valorados como severos, cuyas ayudas comienzan a gestionarse este año • "Hay familias que exageran la situación", dicen los valoradores

Fundación ONCE creó más de 3.500 empleos, el 87% para discapacitados

La Fundación ONCE ha generado durante el año 2007 más de 3.500 puestos de trabajo, de los que un 87% (3.050 aprox) fueron para personas con discapacidad.

De esta forma, supera la cifra de 63.000 empleos creados desde el nacimiento de la institución en el año 1988.

De los 3.050 empleos generados para personas con discapacidad, 600 están trabajando en la Fundación ONCE y su grupo de empresas Fundosa y el resto, 2.450, en empresas externas.

Además de generar empleo, la Fundación ONCE intenta cubrir las necesidades de aquellas personas con una discapacidad que no les permite acceder ni al empleo ordinario ni a centros especiales de empleo. Hasta finales de septiembre de este año, la Fundación ONCE ha consolidado 307 plazas ocupacionales de forma que supera la cifra de 18.700.

El Gobierno declara el 26 de octubre "Día nacional del daño cerebral adquirido"

También se pretende implicar a las asociaciones de personas afectadas, a los familiares, así como a todas las entidades relacionadas con la atención a este colectivo de personas y de manera especial a la Administración del Estado, Autonómica y Local.

ENTRE LA LISMI Y LA LEY DE LA DEPENDENCIA ESTA LA LIONDAU

La Liondau, es la ley, de la igualdad de oportunidades y no discriminación y accesibilidad universal de las personas con discapacidad. (tras la Dismi?), es la hermana mayor de la Liondau.

La Lismi data de 1982, en términos globales es una ley innovadora e importante en su tiempo, con espíritu e intenciones positivas, aunque el vocabulario refleja la mentalidad de aquella época aun muy segregada.

Habla de integración educativa, accesibilidad cosas que ya hace tiempo que se están consolidando día a día, pero hay aspectos como servicios sociales, y atención a domicilio en los que dejaba mucho que desear, a ver que ocurre con la esperada ley de la dependencia.

A nivel laboral marco un punto de inflexión, en el colectivo de discapacitados porque prevé la integración ordinaria de trabajadores con algún tipo de minusvalía en empresas que tengan una plantilla de más de 50 trabajadores, (concretamente un 2%), otorgando beneficios fiscales y ayudas a las empresas, el problema es que nadie se encarga de hacer cumplir la ley, de hecho dudadamos que ahora se ejecuten inspecciones a empresas para confirmar que están dentro de la legalidad y de paso, solo de paso, alguno de nosotros enconaríamos trabajo algún día.

A parte de esto define varios conceptos, como diagnóstico y valoración de minusvalías, rehabilitación, prestaciones sociales....

Sobre la LIONDAU, que es de la que queríamos hablar, dicen que es una ley, casi más importante que la LISMI, y sin embargo muy desconocida, estableció derechos básicos que toda persona tenía, pero que no se reconocían en las personas con discapacidad, de ahí las siglas, igualdad de oportunidades y no discriminación.

Es una ley que deroga las medidas para luchar contra la discriminación, y que pasa por poder exigir la accesibilidad. Exigir la eliminación de barreras, y que se hagan los ajustes necesarios con las ayudas económicas de las administraciones públicas, que sean competentes y si no denunciarlo.

La LIONDAU, sigue la línea integradora de la famosa Lismi del 82, pero sobre todo con un vocabulario y una visión de la discapacidad más cercana, habitual, y normalizada, como parte de la vida de todos, el concepto se amplia a pensionistas y jubilados, ya no es una situación excepcional.

Habla de accesibilidad universal, en términos urbanísticos, de servicios y tecnologías, con plazos de tiempo establecidos.

Alude a realidades cotidianas, como las comunidades de propietarios, las excepciones laborales para cuidar a un familiar discapacitado, de accesibilidad en las nuevas tecnologías, y del papel importante de las asociaciones para velar y quejarse ante un incumplimiento o trato discriminatorio.

Es evidente que las calles, edificios y transportes cada vez más adaptados, así como la actitud de los empleados jóvenes, no obstante es importante que aquel que aprecie alguna infracción o mala urbanización o una actitud discriminatoria que la diga, pues este es un buen momento y un buen soporte para lanzar la denuncia pública.

Respecto a la integración e inserción laboral en empresas ordinarias sigue y seguirá siendo una utopía para muchos discapacitados, cuya posibilidad de desarrollar una actividad laboral pasa por la creación de más puestos o centros especiales de trabajo donde este se ajuste al perfil y las capacidades de cada persona... la creación de estos centros depende de las administraciones públicas, pero también de las entidades y asociaciones que conocen de primera mano esta realidad.

Año europeo de igualdad de oportunidades para todo el mundo 2007

Desde la Unión Europea, y durante un año entero se ha puesto especial atención al tema de la igualdad de oportunidades. Para hacerlo, decidieron celebrar el 2007 como el Año europeo de igualdad de oportunidades para todo el mundo.

Se ha presentado un debate principal sobre los beneficios de la diversidad tanto para las sociedades europeas y los individuos.

Las actividades llevadas a cabo durante el Año pretenden remediar la discriminación que padecen algunos individuos debido a su género, origen étnico o racial, religión o credo, discapacidad, edad u orientación sexual.

Europa tiene una sociedad muy diversa y rica que no debemos desperdiciar, y sin embargo, a menudo hay minorías que no participan activamente en la vida socio-económica por falta de oportunidades.

Los europeos tienen derecho a disfrutar de un trato igualitario y de una vida sin discriminación. El Año europeo de igualdad de oportunidades para todo el mundo 2007 aspira a garantizar que todo el mundo conozca esto y los beneficios para Europa de una sociedad diversa.

Además de la aprobación de nuevas leyes, la UE informa a tanta gente como puede sobre sus derechos. En este año se han organizado campañas de acción masiva. Un enorme camión azul y amarillo ha recorrido toda Europa informando sobre derechos, organizando concursos escolares y participando con organizaciones locales que preparan desde festivales hasta exposiciones fotográficas o torneos de fútbol por una Europa más igualitaria.

En www.igualdadodeportunidades.es encontrarás información sobre todo

lo relacionado con el tema, objetivos, eventos, entidades adheridas...

Alguien ha dicho "lo aburrida que sería la vida si todos fuéramos iguales. Joven, viejo, hombre, mujer, gay, lesbiana, blanco, negro, discapacitado o no, creyente o no, la diversidad hace el mundo interesante y excitante", algo que la UE quiere tener muy en cuenta, falta que desde todos los sectores haya una voluntad para que acercar el propósito a la realidad.

LA REDACCIÓ

SEMINARIS DE TERAPIA OCUPACIONAL AL CENTRE PILOT

Durant el curs 2006-2007 el Departament de Terapia Ocupacional del Centre Pilot va organitzar tres seminaris informatius dirigits als pares i mares del nens i nenes de l'escola. Els seminaris van estar enfocats fonamentalment a les Activitats de la Vida Diària (Vestit, Alimentació, Higiene i Transferències).

L'objectiu era assesorar i transmetre els aspectes principals que es treballen a l'escola per així aconseguir una continuitat a casa i facilitar aquestes tasques a mares, pares i cuidadors. Per la realització dels seminaris d'Alimentació i de Higiene i Transferències vam comptar amb la col·laboració i participació de logopèdes i fisioterapeutes de l'escola per tal de treure el màxim profit d'aquests esdeveniments.

La col·laboració dels pares, tot i que no va ser tant nombrosa com ens hagués agradat, sí que va ser molt profitosa ja que a més de cumplir el nostre objectiu principal d'informació i assessorament es va donar lloc a un intercanvi d'experiències molt interessant entre els propis pares i mares que hi van ser presents.

Els seminaris van estar enfocats a fomentar la participació dels nens/es i per tant a ser membres actius durant tot el procés de desenvolupament de les seves

Activitats de la Vida Diària. Es va tractar d'ofrir recursos i eines d'execució vàlides per totes les famílies presents tenint en tot moment en compte els diferents nivells d'autonomia de cada nen/a.

Durant els tres seminaris es va parlar de pautes d'accio a l'escola i de com traslladar-les a casa, es va informar d'algunes de les adaptacions en cada àrea que poden ser de molta ajuda per augmentar el nivell d'autonomia dels nens/es i facilitar la seva cura per part dels pares i cuidadors, i es van mostrar algunes de les ajudes tècniques que hi ha actualment al mercat.

DEPARTAMENT TERAPIA OCUPACIONAL

DM
DOUBLE MATCH

TECNO-ORTESIS S.R.L.
Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Parapléjicos
Espina Bífida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS

Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Desambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a
Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat.Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas,Bastones,Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr.

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Grúas,etc.-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Artículos, Accesorios y Especialidades, Talleres Propios

Técnico Ortopédico, Sr.Mariano Sánchez
C/Avila,nº82 bajos(Cerca Villa Olímpica)Tel. 933 092 915 Fax.933 001 915
www.doublematch.com/tecnoo-ortesis.es
e-mail:tecnoo-ortesis@efes.es

FESTA FI DE CURS D'ASPACE ESPORTS

Aquest any hem volgut reunir a tots els esportistes d'ASPACE en una GRAN FESTA per celebrar la fi del curs 2006-2007, i sobretot, per passar-ho bé!! El pavelló del Centre Pilot es va omplir de gent, esportistes, familiars, amics.... Quasi no hi cabíem!!

Per començar vam fer les exhibicions de Boccia, Slàlom i de Hockey, la novetat d'aquest any i que està tenint molt d'èxit. El públic va disfrutar molt i animaven als esportistes. Més tard vam fer una demostració de Batuka, que també hem iniciat aquest any dintre del Multiesport. Van començar a ballar els nois i, després, pràcticament tot el pavelló va acabar ballant.

Per recuperar forces després de tant moviment, ens va anar molt bé el pica-pica amb truita de patates, olives, embotits, bocates..... i begudes, mentre s'obria la venda de números pel sorteig i la venda de fotos d'ASPACE ESPORTS, amb fotos de totes les activitats que hem fet durant aquest curs. Per acabar la festa es va realitzar el Gran Sorteig d'ASPACE ESPORTS.

Va ser una Gran Festa, on ens vam divertir molt i on tothom va disfrutar d'un dissabte al matí amb companys d'esport, amics, familiars i tècnics d'ASPACE ESPORTS.

El Curs que bé la repetirem, oi que sí?

MI PRIMER CAMPEONATO DE ESPAÑA

EL DIA 29 DE JUNIO SALIMOS EL EQUIPO DE ASPACE HACIA PINTO (MADRID) PARA COMPETIR EN EL CPTO. DE ESPAÑA DE BOCCIA.

LA EXPEDICION LA FORMABAMOS ARANTXA, PATRI, FERRAN Y YO, DAVID.

PARA MI, ERA MI PRIMERA EXPERIENCIA A ESTE NIVEL, Y POR LO TANTO IBA UN POCO A LA AVENTURA, PERO A PASSARLO LO MEJOR POSIBLE Y A APRENDER.

ESTABA INCLUIDO EN UN GRUPO DE 4 JUGADORES DEL CUAL PASABAN RONDA LOS 2 PRIMEROS Y LA VERDAD ES QUE ME ENCONTRE CON DEMASIADO NIVEL PARA SER NOVATO.

MI PRIMER PARTIDO FUE MUY NIVELADO Y SE DECIDIÓ EN UN CARA O CRUZ....Y SALIO CRUZ, Y A PARTIR DE AHÍ YA NO ME SALIERON LAS COSAS BIEN.

LA EXPERIENCIA FUE MUY POSITIVA DE CARA A PROXIMOS CAMPEONATOS ...A VER SI TENGO MAS SUERTE.

TAMBIEN APROVECHAMOS Y UN DIA VISITAMOS MADRID TODO EL EQUIPO. ME GUSTO MUCHO LO QUE VIMOS (EL PALACIO REAL, LA CASTELLANA, EL RETIRO, LA CIBELES, ETC.)

EN FIN, UNA EXPERIENCIA UNICA Y QUE ESPERO REPETIR EN EL FUTRO.

DAVID UTANDA

Campionat d' Espanya de boccia (pinto'07) i dia de l'orgull gay!!!

El passat mes de juny ens van convegar al campionat d'Espanya de Boccia a Pinto (Madrid).

Érem dos esportistes (David Utanda i Ferran Ribas) i dues tècniques (Arantxa i Patri). Vam fer el viatge amb una de les furgonetes d'Aspace, que vam compartir amb la jugadora i la tècnica del Club Esbonat.

La competició no va anar massa bé, però sabem que els nostres són encara molt joves i tenen un brillant futur esportiu per endavant; a més potser estaven distrets i expectants esperant la gran festa de dissabte, el dia de l'orgull gai....!!!

Dijous vam arribar, després d'un llarg viatge vam arribar justet a passar la classificació de jugadors i de material; ens vam anar a instal·lar i després de sopar a dormir per agafar forces pel dia següent.

Divendres va ser el gran dia de les competicions, i hem de dir que tots dos ho van fer molt bé, però no vam poder superar la fase eliminatòria. Vam anar a un bar a celebrar la nostra derrota.

Com que encara quedaven dos dies de competicions, vamaprofitar el dissabte per veure els primers partits

del matí i la tarda per fer una mica de turisme per Madrid; i en arribar allà ens vam trobar la gran festa del orgull gay!! Tota la Gran Via era plena d'parades gais i travestí disfressats de papallona, pantera rosa, amb llargues perruques de colors... La veritat és que ens vam integrar molt bé, cantant, ballant i relacionant-nos amb un munt de gent que trobàvem pel carrer. En passar per davant de la famosa discoteca Gula-Gula vam veure que hi havia música i gent ballant a les tarimes. Allà ens van donar un gran globus a cadascú que va tornar amb nosaltres fins a Barcelona per recordar-nos aquest viatge.

Després de la festa vam fer el sopar de gal·la del Campionat, vam sopar molt bé i vam arribar molt tard a l'hotel; les tècniques vam anar a dormir bastant d' hora però els esportistes... es veu que la festa de l'orgull gai els va animar...

Diumenge vam veure els partits finals i la cloenda i vam tornar cap a casa xino-xano amb una mica de "resaca" de la festa de l'orgull gay, de competicions i amb ganies de repetir, millorar els resultats i passar-ho igual de bé.

VENDING SERUNIÓN

93 480.06.20

DESDE UN PUNTO DE VISTA

LA PC Y LA CAPACIDAD DE OBRAR, SON TERMINOS PERFECTAMENTE COMPATIBLES EN MUCHOS CASOS

En relación a esto, uno de los temas que mas me gustaron e interesaron cuando los estudié en la facultad de derecho, fueron los denominados , derechos de las personas, y mas concretamente, el concepto de capacidad de obrar e incapacitación legal de las personas...

La Profesora de derecho civil nos explicaba que una persona con plena capacidad de obrar, es aquella que siendo mayor de edad ya puede decidir sobre su propia vida e intereses personales y patrimoniales, siendo consciente de la magnitud de sus actos y también de las consecuencias de los mismos .

La persona con capacidad de obrar debe poder demostrar que es consciente de sus actos , ya sea a través de la expresión o comunicación oral o escrita, pues son los medios de expresión más comunes que tenemos las personas.

Hablamos, así, de incapacidad legal sólo cuando la persona, a causa de una discapacidad psíquica o física grave, no pueda demostrar su entendimiento, su saber y entender sobre sus propios actos. Por ejemplo, incapacitada sería aquella persona con un retraso mental grave o una persona sorda y muda que no sepa leer ni escribir ,y por lo tanto, no puede demostrar su entendimiento sobre sus actos ni sobre las consecuencias.

En estos casos es necesario que el juez, y sólo el juez, basándose en los informes médicos-psicológicos y en la observación directa de la persona afectada , podrá declarar la incapacitación del sujeto a través de una sentencia firme. Posteriormente procederá a nombrarle un tutor para que se haga cargo de representarla legalmente y de velar por el bienestar y por los intereses económicos de esa persona declarada incapaz, la cual, quedará bajo la tutela del tutor como si se tratase de un niño o un adolescente menor de edad. Recuerdo también especialmente como la profesora hizo un especial incapié, expresamente, en el hecho de que las personas con una discapacidad física no significaba que sean incapaces, pues a pesar de tener limitaciones físicas, pueden decidir sobre su vida y sus bienes igual que cualquier persona. Eso si, deben poder expresar y demostrar su entendimiento ya sea de forma oral , por escrito, o a través de algún medio alternativo , homologado y fehaciente que permita al sujeto poder expresar su voluntad y demostrar sus plenas facultades cognitivas como cualquier otra persona adulta.

Me pareció una lección muy interesante, sobretodo trasladando el tema al terreno personal y pensando en la problemática que tenemos muchos pc's para hablar y comunicarnos de forma fluida en la sociedad...

Muchos pc's compartiréis conmigo el coctel de sensaciones varias , tras ir por la calle y observar las paternalistas e incrédulas reacciones de la gente cuando nos escuchan hablar y no nos entienden, nos identifican con otras discapacidades o realidades que nada tienen que ver con nuestra situación real, son infinitas las reacciones adversas de la sociedad, las cuales,

pueden llegar hasta el absurdo y acabar con la paciencia de cualquiera. También habréis observado que cuanto mas nerviosos nos pongamos menos se nos entiende al hablar , y en consecuencia, mas contribuimos a posibles especulaciones sobre nuestro estado, opuestas a nuestra intención de normalidad y de hacernos entender y ser considerados como una persona mas.

También hay que decir que esto no pasa sólo con las personas de a pie, sino que la incredulidad se filtra también en ciertos ámbitos teóricamente más sensibilizados y entrenados en la materia, como es el sector sanitario, donde a menudo confunden la parálisis cerebral con otros problemas de sordera o de carácter cognitivo (incluso se de algún caso en que le preguntaron si había bebido o tomado drogas). En mi caso, cuando digo que tengo estudios superiores, desde ese instante el gesto y la cara del presunto profesional entrenado en la materia sufre una espectacular metamorfosis y el trato con el cambia radicalmente. Automáticamente te conviertes en una persona inteligente y ,normal, a ojos del profesional.

Ante todo este cúmulo de situaciones absurdas y sin-sentidos, y al margen de los estudios que tenga cada uno, creo que debemos mantener la calma y la cordura sin perder los papeles, debemos ser más inteligentes que ellos y saber utilizar el poder de convicción que tiene la escritura para poder expresar claramente nuestra voluntad allí donde vayamos, como personas adultas y capacitadas que somos.

Es una realidad para los pc's, creer que el hecho de hablar con dificultad nos condiciona nuestras relaciones sociales y nos desborda, pero creo que en realidad no es tanto así. Creo que la solución pasa por utilizar palabras cortas y sencillas de pronunciar o si la situación lo requiere, usar vías alternativas de comunicación como por ejemplo, la escritura o el tópico tablero de letras que todos los pc's conocemos perfectamente y que cada uno puede confeccionarlo con el ordenador y completarlo con palabras y frases pre-determinadas según sus propias necesidades. Hoy día también contamos con la presencia de los sofisticados comunicadores de voz pero me temo que su adquisición no es tan inmediata ni sencilla.

La cuestión es tener y dejar claro que ser pc no significa necesariamente ser retrasado mental ni incapacitado legal, para ello, la escritura y las letras deben ser nuestras íntimas amigas y máximas aliadas en la causa, y así, poder comunicarnos y poder alzar nuestra voz de forma alta y clara igual que cualquier otra persona..

Manolo Martínez
Fernández.

...MARXAREM AL RESTAURANT

Avui no tenim ganes de cuinar, marxarem a un Restaurant.

El que sembla una cosa molt simple, no ho és tant, ja que tenim de pensar que hem d'anar a un restaurant accessible. Sort en tenim de viure a una ciutat gran, moderna i adaptada... suposadament, perquè tots sabem que a la pràctica... Maleït esglao!!!

Quantes vegades hem quedat per anar a prendre quelcom, a sopar, a dinar, quantes vegades, previsors, hem trucat abans per confirmar que el lloc era accessible? . Moltes vegades. I tant mateix la primera sorpresa acostuma a ser aquell maleït esglao!!!, que ens impedeix l'entrada al lloc, i que no ens havien informat de la seva existència. Cap problema, entre algun client, o algun cambrer o algun acompañant entrarem gràcies a la força bruta, (amb una mica de sort la cadira quedarà integra), un cop dins, la vergonya que passem fins arribar a la nostra taula. Moltes vegades passadissos estrets entre

les taules fan que molts comensals es tinguin que aixecar per poder passar.

Amb la cadira i amb el nostre caminar oscil·lant com un pèndul, algun copet deixem anar al que menja al costat. Un cop situats a la nostra taula, pensem que la gent es molt amable al deixar-nos passar, però de vegades no saps si és per educació o per pena, o per danys a tercers.

No ens entretindrem a comentar que normalment les taules son estretes i baixes i per encaixar la cadira de rodes has de fer unes quantes maniobres. A vegades, fins i tot, no són aptes per les nostres destreses manuals (distonies), són massa petites.

Encara no hem demanat i ja estem suant. Perquè no ens hem quedat a casa veient "Operación Triunfo" i no "Triufando". El cambrer pren nota, o millor vol prendre nota perquè el pobre home o dona s'està posant com un tomàquet perquè no entén el que li demanem. Sort que moltes vegades anem amb un company,

amic, família...que si no... Una pregunta jj, no us ha passat mai que demaneu una "cañita" (paieta) i us porten una "cañita" de cervesa. Això és un clàssic, i si dius "pajita", la gent se n'en riu.

La veritat és que finalment dînes bé, ets feliç i fins i tot et complauen una mica amb algun "Xupito", desaconsellable si condueixes cotxe o cadira. Abans de marxar passem pel W.C. No és tant freqüent però més d'una vegada ens trobem en un local suposadament adaptat, i suposadament accessible, que per anar al lavabo s'han de baixar uns esglaons... No és cap broma això que diem, fins i tot a restaurants amb estrelles Michelin hi passa.

Ja estem acostumats a passar per tot això, però no vol dir que no reivindiquem els nostres drets dia a dia, a nivell col·lectiu i a nivell individual, ni que ens haguem de quedar a casa, fins i tot això té el seu morbo.

Les mandonguilles

El humor de RULEX

LA DADA:

Sabeu que els calbs puntuau menys a la llei de la dependència... és clar no tenen que pentinar-se jjj

...BUSCA LES 7 DIFERÈNCIES...

Podeu enviar la resposta al nostre e-mail,
connexio@aspacet.org

TRÍPTIC DEL CENTRE PILOT

**UNA ESCUELA
QUE NO ES
COMO LAS OTRAS**

Este publicación ha sido realizada por gentileza de:
PAPELERIA AKROS
REUSSET, S. A.
REVISTA «GARBO»
Diseño Lluís R. ST. 1947

Com veieu hi ha coses que no canvien, fa més de 40 anys ja es feien tríptics del Centre Pilot. Remenant entre caixes va aparèixer aquesta joia del passat, un tríptic de l'escola on es pot veure una panoràmica del centre pilot, i diferents fotos realitzant activitats terapèutiques i docents... UNA ESCUELA QUE NO ES COMO LAS OTRAS.

Des de llavors han passat moltes persones per aquestes instal·lacions, alumnes, professionals, voluntaris... aquestes parets han viscut moltes experiències, moments inoblidables, alegries, tristors... Aprofitem per tenir un record per totes aquelles persones que en algun moment han estat vinculades al Centre Pilot i han participat de la història que ja fa més de 40 anys que s'escriu a la nostra associació.

Està clar que tot s'ha modernitzat, que tot millora, que ara tenim més recursos personals i tècnics, més formació, més serveis..... però a tots els que formen part de la redacció de la revista, cal dir que aquest tríptic ens ha transportat al passat, fent-nos pensar en els nostres orígens, i aquesta ha estat una sensació molt grata. No deixem de banda el progrés però en certs moments cal mirar enrera amb nostàlgia.

● Panorámica de las instalaciones del Centro Pilot Arcángel San Gabriel, situado en la municipalidad de Montgat.

Súbete al tren ...

- Sabéis cual el colmo del AVE...

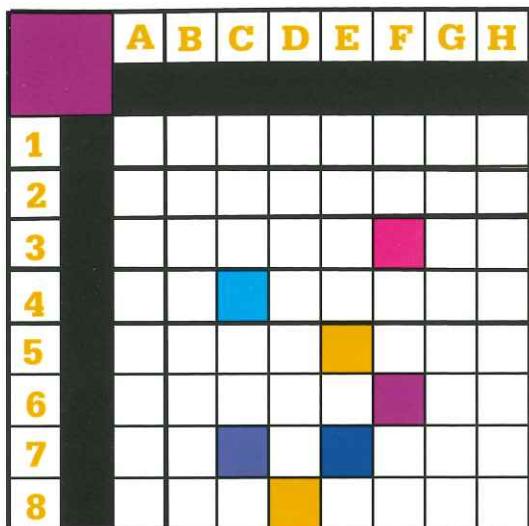
- AVEces parece que llega y AVEces no
- QUE después de todo el "pollo" que están liando seguro que no está adaptado... ja ja ja, cuñaaaaaa !!
- QUE en vez de poner huevos pone socabones
- QUE gracias a el, la Sagrada Familia nunca se acabará.
- QUE los del puente aéreo se froten las manos.
- QUE cuando funcione seguro que se va la luz ...
- QUE seguro va a tener el record de vecinos desquiciados por todo
- QUE es como un orgasmo sin fin, que viene, que viene, que viene... y nunca llega.
- QUE hayan montado una casa de apuestas en internet para ver cuando se acaba la obra.
- QUE todos los chistosos estén haciendo chistes de el

Bueno AVE que pasa NO ????

**ENVIA UN E-MAIL A NUESTRA CUENTA DE CORREO
CONNEXIO@ASPACECAT.ORG DICIENDO EN QUE AÑO
CREES QUE LLEGARÁ**

PARTICIPA

Mots Encreuats

HORITZONTALS: 1: Que s'adapta a la forma del cos . – 2: Dona molt activa. - 3: Olora. Allò que es diu del mestre molt sever i que en tenim molts al cos. – 4: Terminació verbal castellana (a l'inrevés). Treballés la terra amb l'arada (en castellà). – 5: Loteria (a l'inrevés). Allò que es donava a una noia quan s'havia de casar (a l'inrevés). - 6: Acabar la vida (a l'inrevés). El que rep l'oïda. – 7: Interjecció que denota fàtic. Consonant que segueix a l'essa. Existir. - 8: Dany. Lloc on es portaven algunes persones grans quan no hi havia subvencions (a l'inrevés).

VERTICALS: A: Rendirem culte. – B: Nia. – C: Orifici final del cos (en castellà). Anar (en castellà). 50. - D: Dit d'una persona esvalotada. – E: Lloc plantat d'oms. 1000. Litre. – F: Nota musical. Femení de l'adjectiu possessiu *ton*. Afirmació. -G: Relatives al licor. - H: Que està en edat de ser casada.

La Pregunta

¿Creus que estaràs dintre del barem de la llei de la dependència?

Envia'ns la resposta al nostre e-mail

connexió@aspacet.cat

Recordeu que ara també ens podem comunicar a través del messenger

connexioaspacé@hotmail.com

Tots els dijous per la tarda podeu participar de la redacció de la revista connectant-vos

Rosas y espinas sobre ruedas

ROSAS Y ESPINAS SOBRE RUEDAS

(En los capítulos precedentes, Luís Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos “tetras” con eléctrica–, platicaron sobre anécdotas de su relación y la inculpación de él en una muerte. Se rumorea la posible implicación de Luís en un embarazo, y Cristina empieza a estudiar informática y pediatría. Él consigue trabajo de informático y luego un ascenso. Deja caer el vivir juntos, y pasa un mes en una residencia. Tras la muerte del padre de Cristina, ésta finalmente accede vivir en la residencia y Luís recibe un sobre que anuncia su despido.)

Capítulo XIV

La primera noche después de la muerte del padre de Cristina, Luís a penas si pudo conciliar el sueño, doblemente preocupado: padecía por Cristina y le inquietaba el sobre que había encontrado encima de su mesa del trabajo, con aquel angustiante “despido de Luís Roberto Arturo”. Aunque el día siguiente estuvo prácticamente todas las horas junto a su amada, hizo un hueco para ir a ver el contenido del sobre, que el día anterior, con la trágica noticia, se había olvidado de recoger. Resultó ser una broma mal de gusto de un compañero de trabajo con quien hacía pareja en partidas de mus. Le indicaba que quedaba rota su unión porque Luís era un paquete al mus. Dicen que el tiempo todo lo cura. A Cristina la costó meses superar la muerte de su padre. A ello se unía la urgencia de encontrar plaza en la residencia que quería compartir con Luís, quien, más que nunca, estuvo pendiente de su amada y demostró su amor por el faro de sus sueños, como últimamente llamaba a su amada.

El destino quiso que, cuando menos se lo esperaban, se produjera una baja, desgraciadamente por fallecimiento, en la residencia. Y por su situación fue Cristina quien ocupó la plaza vacante. Los responsables de la residencia les dijeron que cuando hubiera otra plaza libre intentarían que fuera para Luís y, así, la pareja pudiera llevar a la práctica su intención de vivir juntos.

Cristina tenía buena combinación de autobuses para continuar con sus estudios de pediatría y de informática. También había una línea que iba directamente del trabajo de Luís a la residencia, con lo que el canoso pero apuesto galán no tenía dificultad para ir a ver al faro de sus sueños. Frecuentemente iban a pasear y a tomar algo a la playa, que quedaba cerca de la residencia. La chica del bar al servir las bebidas mostraba un generoso escote, frente lo cual Luís le susurraba amorosamente a Cristina:

—De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Martí Cuixart

**ASPACET
guanya un premi !!**

Caixa Sabadell va otorgar el passat dia 29 d'Octubre de 2007 un premi al Centre Especial de Treball d'aspacet per la integració laboral de persones amb paràlisi cerebral.

Com sempre ens agrada fer ressó de les bones notícies que ens arriben, i per això us volem felicitar.

Enhorabona nois/es !!!!

FES-TE RESPECTAR...

La UE ha aprobat lleis que ilegalitzen la discriminació contra persones per raons de gènere, religió, raça, ètnia, orientació sexual, edat o discapacitat.

**any europeu d'igualtat d'oportunitats
per tothom 2007**

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías